

Sygn. akt XI W 4755/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 marca 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie, XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Kowalski

Protokolant: Aleksandra Szustakiewicz, Marta Boratyńska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 19 listopada 2013 roku, 12 lutego 2014 roku, 18 i 20 marca 2014 roku w W.

sprawy przeciwko **M. K.**

synowi R. i I. z domu W.

urodzonemu (...) w W.

obwinionemu o to, że:

w dniu 29/30.11.2012 r. w W.na ul. (...), kierując pojazdem marki (...) o nr. rej. (...), wykonywał przewóz okazjonalny w krajowym transporcie drogowym pojazdem niespełniającym wymogów konstrukcyjnych zgodnie z ustawą oraz naruszył zakaz umieszczania na pojeździe danych przedsiębiorcy,

tj. o wykroczenie z art. 92 ust. 1 i ust. 2 w zw. z art. 18 ust. 4a i 5 oraz lp. 1, lp. 14 załącznika nr 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1265 t.j. ze zm.),

I. obwinionego M. K.- w granicach zarzutu -uznaje za winnego tego, że w dniu 29/30 listopada 2012 roku w W.na ul. (...), kierując pojazdem marki (...) o nr. rej. (...), wykonywał przewóz drogowy z naruszeniem obowiązków i warunków tego przewozu - poruszał się pojazdem niespełniającym wymogu konstrukcyjnego koniecznego przy wykonywaniu przewozu okazjonalnego, stanowiącego, że przewóz taki wykonuje się pojazdem samochodowym przeznaczonym konstrukcyjnie do przewozu powyżej 7 osób łącznie z kierowcą oraz naruszył zakaz umieszczania na pojeździe danych przedsiębiorcy, który to czyn kwalifikuje jako wykroczenie z art. 92 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 roku o transporcie drogowym i za to na podstawie tego przepisu skazuje go, a na podstawie art. 92 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 roku o transporcie drogowym, art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 100 (sto) złotych;

II. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwalnia obwinionego w całości od zapłaty kosztów postępowania i określa, że ponosi je Skarb Państwa.

Sygn. akt XI W 4755/13

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W nocy 29/30 listopada 2012 roku w W.na ul. (...)obwiniony M. K.kierował pojazdem marki (...) o numerze rejestracyjnym (...).

Obwiniony wykonywał przewóz drogowy. Przewoził pasażera – M. S., który na ulicy (...) w W. zatrzymał wyżej wymieniony pojazd jako taksówkę.

Samochód obwinionego został zatrzymany do kontroli przez inspektorów Inspekcji Transportu Drogowego P. J. i R. K..

Obwiniony wykonywał przewóz drogowy z naruszeniem obowiązków i warunków tego przewozu, określonych w ustawie z dnia 6 września 2001 roku o transporcie drogowym. Poruszał się pojazdem niespełniającym wymogu konstrukcyjnego, koniecznego przy wykonywaniu przewozu okazjonalnego, stanowiącego, że przewóz taki wykonuje się pojazdem samochodowym, przeznaczonym konstrukcyjnie do przewozu powyżej 7 osób łącznie z kierowcą. Nadto naruszył zakaz umieszczania na pojeździe danych przedsiębiorcy. Samochód (...), którym poruszał się obwiniony przeznaczony był do przewozu maksymalnie 5 osób łącznie z kierowcą. Na pojeździe znajdowały się naklejone napisy z numerem telefonu i nazwą firmy.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

- wyjaśnienia obwinionego M. K. (k. 48)
- zeznania świadka P. J. (k. 49);
- zeznania świadka M. S. (k. 59v, 95);
- protokół kontroli z załącznikami (k. 1-2, 54-58, 60, 62-64);
- notatkę urzędową (k. 7-9).

Obwiniony M. K. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że w ramach wykonywanej pracy otrzymywał tzw. zlecenia na przewiezienie osoby, która zażądała jakiejś takiej ochrony, żeby ją bezpiecznie przewieźć z miejsca A do miejsca B. W okolicznościach niniejszej sprawy otrzymał zlecenie przez radio, żeby zabrać mężczyznę z ulicy (...). Gdy podjeżdżał pod wskazany adres, zauważył mężczyznę machającego do niego ręką. Podjechał, zatrzymał się, mężczyzna otworzył drzwi i wsiadł do samochodu i prosił o zawieszenie go – obwiniony nie pamięta na jaką ulicę. Pasażer wysiadł następnie z samochodu. Spotkał się z jakimś mężczyzną i po kilku minutach wsiadł z powrotem i prosił o zawieszenie go na ulicę (...). Tam obwiniony stanął i zaczął z pasażerem regulować należność za usługę. Wtedy podeszła do niego Inspekcja Transportu Drogowego. Wyjaśnił, że jechał samochodem przeznaczonym do przewozu 5 osób. Przyznał, że na samochodzie umieszczony był numer telefonu i nazwa firmy (...). Pasażer nie miał bagaży. Wygląda na to, że pasażer chciał siebie przewieźć (k. 48).

Sąd zważył, co następuje:

Odnosnie poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych

Stan faktyczny ustalony na podstawie wskazanego wyżej materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie niniejszej nie budzi żadnych wątpliwości.

Wiarygodne są wyjaśnienia obwinionego, z których wynika, że był on kierowcą przedmiotowego pojazdu w miejscu i czasie wskazanym w zarzucie wniosku o ukaranie. Obwiniony potwierdził fakt przewozu pasażera. Wyjaśnił, że jechał samochodem przeznaczonym do przewozu 5 osób. Przyznał, że na samochodzie umieszczony był numer telefonu i nazwa firmy (...). Okoliczności te są bezsporne. Nie zasługuje na uwzględnienie jedynie ocena prawna zachowania obwinionego prezentowana przez niego samego w toku wyjaśnień, której wynikiem było nieprzyznanie się do popełnienia zarzucanego czynu.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka P. J. (k. 49) - inspektora Inspekcji Transportu Drogowego. Zeznania tego świadka są jasne, pełne, logiczne i zgodne z doświadczeniem życiowym. Ich treść koresponduje z pozostałym wskazanym wyżej materiałem dowodowym w sprawie - z treścią notatki urzędowej oraz treścią protokołu kontroli wraz z załącznikami.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka M. S.(k. 59v, 95) – pasażera kontrolowanego pojazdu, którym kierował obwiniony. Z zeznań tego świadka wynika, że zatrzymał machnięciem ręki wyżej wymieniony pojazd oznaczony napisami(...) i poprosił jego kierowcę o zawieszenie go pod stadion (...)w W.przy ul. (...). Kierowca po wykonaniu kursu zażądał od świadka kwoty 17 złotych i na jego żądanie wydał mu wniosek fakturowy na tę kwotę.

Zeznania tego świadka są jasne, pełne, zgodne z doświadczeniem życiowym i logiczne. Znajdują one potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym w postaci zeznań P. J., treści notatki urzędowej i protokołu kontroli wraz z załącznikami.

Zeznania R. K. nic do sprawy nie wniosły. Świadek nie pamiętała okoliczności zdarzenia.

Sąd uznał nadto za wiarygodne protokoły i dokumenty ujawnione w toku rozprawy. Nie zachodzą bowiem żadne okoliczności mogące podważyć ich wiarygodność, korespondują one z zeznaniami P. J.i M. S.. W szczególności nie budzi żadnych wątpliwości Sądu protokół kontroli, którego wnioski i ustalenia znajdują potwierdzenie w dołączonych do niego załącznikach, w tym kopii dowodu rejestracyjnego przedmiotowego (...) (k. 57) i zdjęciach tego pojazdu (k. 63-64).

Odniesienie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego obwinionemu.

Sąd w wyroku opisał czyn przypisany obwinionemu pod kątem ustawowych znamion wykroczenia, które tenże obwiniony popełnił.

Czyn przypisany obwinionemu wyczerpał dyspozycję art. 92 ust.

1 ustawy z dnia 6 września 2001 roku o transporcie drogowym, który stanowi, że kierujący wykonujący przewóz drogowy z naruszeniem obowiązków lub warunków przewozu drogowego, podlega karze grzywny w wysokości do 2.000 złotych.

W odniesieniu do czynu przypisanego obwinionemu - wykonując przewóz okazjonalny samochodem nieprzeznaczonym do przewozu powyżej 7 osób łącznie z kierowcą, obwiniony wykroczył przeciwko przepisowi art. 18 ust. 4a przedmiotowej ustawy z dnia 6 września 2001 roku o transporcie drogowym. Nadto - przez umieszczenie na pojeździe danych przedsiębiorcy naruszył on zakaz z art. 18 ust. 5 cytowanej regulacji.

Przewozem drogowym w rozumieniu przedmiotowej ustawy o transporcie drogowym jest transport drogowy lub niezarobkowy przewóz drogowy, a także inny przewóz drogowy w rozumieniu przepisów rozporządzenia (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 (Dz. Urz. UE L 102 z 11.04.2006, str. 1), zwanego dalej "rozporządzeniem (WE) nr 561/2006" (art. 4 pkt 6a).

Transport drogowy to krajowy transport drogowy lub międzynarodowy transport drogowy; określenie to obejmuje również:

a)każdy przejazd drogowy wykonywany przez przedsiębiorcę pomocniczo w stosunku do działalności gospodarczej, niespełniającej warunków, o których mowa w pkt 4,

b) działalność gospodarczą w zakresie pośrednictwa przy przewozie rzeczy (art. 4 pkt 3).

Niezarobkowy przewóz drogowy to przewóz na potrzeby własne - każdy przejazd pojazdu po drogach publicznych z pasażerami lub bez, załadowanego lub bez ładunku, przeznaczonego do nieodpłatnego krajowego i międzynarodowego

przewozu drogowego osób lub rzeczy, wykonywany przez przedsiębiorcę pomocniczo w stosunku do jego podstawowej działalności gospodarczej, spełniający łącznie następujące warunki:

a) pojazdy samochodowe używane do przewozu są prowadzone przez przedsiębiorcę lub jego pracowników,

b) przedsiębiorca legitymuje się tytułem prawnym do dysponowania pojazdami samochodowymi,

c) w przypadku przejazdu pojazdu załadowanego - rzeczy przewożone są własnością przedsiębiorcy lub zostały przez niego sprzedane, kupione, wynajęte, wydierżawione, wyprodukowane, wydobyte, przetworzone lub naprawione albo celem przejazdu jest przewóz osób lub rzeczy z przedsiębiorstwa lub do przedsiębiorstwa na jego własne potrzeby, a także przewóz pracowników i ich rodzin,

d) nie jest przewozem w ramach prowadzonej działalności gospodarczej w zakresie usług turystycznych (art. 4 pkt 4);

Krajowy transport drogowy to podejmowanie i wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie przewozu osób lub rzeczy pojazdami samochodowymi zarejestrowanymi w kraju, za które uważa się również zespoły pojazdów składające się z pojazdu samochodowego i przyczepy lub naczepy, na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przy czym jazda pojazdu, miejsce rozpoczęcia lub zakończenia podróży i przejazdu oraz droga znajdują się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (art. 4 pkt 1);

Międzynarodowy transport drogowy to podejmowanie i wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie przewozu osób lub rzeczy pojazdami samochodowymi, za które uważa się również zespoły pojazdów składające się z pojazdu samochodowego i przyczepy lub naczepy, przy czym jazda pojazdu między miejscem początkowym i docelowym odbywa się z przekroczeniem granicy Rzeczypospolitej Polskiej (art. 4 pkt 2).

Przewóz okazjonalny to przewóz osób, który nie stanowi przewozu regularnego, przewozu regularnego specjalnego albo przewozu wahadłowego (art. 4 pkt 11);

Przewóz regularny to publiczny przewóz osób i ich bagażu w określonych odstępach czasu i określonymi trasami, na zasadach określonych w ustawie i w ustawie z dnia 15 listopada 1984 r. - Prawo przewozowe (Dz. U. z 2012 r. poz. 1173) (art. 4 pkt 7);

Przewóz regularny specjalny to niepubliczny przewóz regularny określonej grupy osób, z wyłączeniem innych osób (art. 4 pkt 9);

Przewóz wahadłowy to wielokrotny przewóz zorganizowanych grup osób tam i z powrotem, między tym samym miejscem początkowym a tym samym miejscem docelowym, przy spełnieniu łącznie następujących warunków:

a) każda grupa osób przewiezionych do miejsca docelowego wraca do miejsca początkowego,

b) miejsce początkowe i miejsce docelowe oznaczają odpowiednio miejsce rozpoczęcia usługi przewozowej oraz miejsce zakończenia usługi przewozowej, z uwzględnieniem w każdym przypadku okolicznych miejscowości leżących w promieniu 50 km (art. 4 pkt 10).

Mając na uwadze treść wyżej wskazanych przepisów ustawy z dnia 6 września 2001 roku o transporcie drogowym, w okolicznościach sprawy niniejszej nie budzi żadnych wątpliwości, że obwiniony wykonywał przewóz drogowy – krajowy transport drogowy i przewóz okazjonalny.

Nie można w żaden sposób uznać, że obwiniony wykonywał niezarobkowy przewóz drogowy. Z wiarygodnych zeznań świadka M. S. bez żadnych wątpliwości wynika, że w sprawie chodziło o przewóz osób, a nie ochronę mienia. To odpłatne przewiezienie świadka jako pasażera nie było w żaden sposób przewozem wykonywanym pomocniczo w stosunku do innej - podstawowej działalności przewożącego, tj. ochrony mienia. Okoliczność taka nie znajduje żadnego potwierdzenia w faktach ustalonych przez Sąd.

Dokumenty złożone przez obronę w postaci udzielonej spółce (...) koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie usług ochrony osób i mienia realizowanych w formie bezpośredniej ochrony fizycznej (k. 27) i Regulaminu świadczenia usług transportu przez (...) Spółkę z o.o. (k. 28-30) nie zmieniają w żaden sposób oceny Sądu, że de facto w okolicznościach sprawy niniejszej obwiniony wykonywał przewóz drogowy – krajowy transport drogowy i przewóz okazjonalny w rozumieniu ustawy z dnia 6 września 2001 roku o transporcie drogowym.

Zasadnym jest twierdzenie, iż obwiniony jest sprawcą wykroczenia, a nie jedynie czynu zabronionego. Jego czyn jest bezprawny (narusza normę sankcjonowaną i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających bezprawność), karalny (realizuje wszystkie znamiona czynu zabronionego i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających bezprawność), karygodny (jest czynem społecznie szkodliwym), jest to również czyn zawiniony przez obwinionego (popełniony w sytuacji, w której sprawca mógł postąpić zgodnie z nakazem zawartym w normie prawnej, nie zachodzi w stosunku do niego żadna z ustawowych lub pozaustawowych okoliczności wyłączających winę). Stopień zawinienia wyznaczają: rozpoznawalność sytuacji – zarówno w sferze faktycznej, jak i w płaszczyźnie jej prawnego wartościowania, możliwość przeprowadzenia prawidłowego procesu motywacyjnego i podjęcie decyzji o postąpieniu zgodnie z nakazem prawa oraz zdolność do pokierowania swoim postępowaniem. Ocena tych okoliczności prowadzi do wniosku, iż obwinionemu można postawić zarzut, że w czasie swojego bezprawnego, karalnego i społecznie szkodliwego czynu nie dał posłuchu normie prawnej.

Oдноśnie wymiaru kary i pozostałych rozstrzygnięć.

Wymierzając karę obwinionemu M. K., Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 kw.

W przekonaniu Sądu orzeczona kara w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy obwinionego, jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do realiów sprawy. Stopień społecznej szkodliwości czynu nie był znaczny.

Wymierzając karę obwinionemu, Sąd miał na uwadze okoliczności wymienione w art. 33 § 2 kw - właściwości, warunki osobiste i majątkowe obwinionego, jego stosunki rodzinne, ustabilizowany tryb życia przed popełnieniem wykroczenia. Sąd miał na uwadze także niekaralność obwinionego.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, iż orzeczona wobec obwinionego kara grzywny w wysokości 100 złotych jest sprawiedliwa. Sąd, wymierzając obwinionemu karę grzywny w takim wymiarze, miał na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma osiągnąć wobec obwinionego, a także miał na względzie, aby kara była sprawiedliwa w odbiorze społecznym i zrealizowała cele prewencji ogólnej.

Orzeczenie o kosztach oparto na przepisie art. 624 § 1 kpk, który to na mocy art. 119 kpw znajduje odpowiednie zastosowanie

w postępowaniu w sprawach o wykroczenia. Sąd kierował się w tym zakresie ustaleniem, że uiszczenie kosztów postępowania byłoby dla obwinionego zbyt uciążliwe, z uwagi na fakt, że nie osiąga on aktualnie żadnych dochodów, jest bezrobotny.